

Ku Kościołowi synodalnemu – Sześć kroków ku odnowie rodziny i parafii cz. 15

4. Braterskie upomnienie

Apel Pana Jezusa o upomnienie grzesznika wybrzmiewa jako bardzo konkretne zadanie, które Kościół odczytał jako uczynek miłosierdzia względem duszy. Chodzi o to, abyśmy dla tworzenia wspólnoty i dla budowania relacji między sobą, podejmowali zadanie wychowywania się nawzajem. Niestety, dzisiaj bardzo brakuje tego dzieła miłosierdzia względem grzesznika i takiego trudu odpowiedzialności za dobry rozwój wspólnoty. Zbyt często też zwalniamy się z tego albo ulegamy pewnemu wygodnictwu, które czasem przyjmuje formę do stosowania się do dzisiejszej powszechnej mentalności. Innym razem przybiera się też postawę takiego, trochę przewrotnego, rzekomego szacunku dla człowieka. Powiem teraz z przekąsem: uważa się, że lepiej plotkować, lepiej obmawiać, lepiej oczerniać, niż powiedzieć prosto w oczy, bo wtedy można ugodzić, można uronić coś z szacunku dla drugiego człowieka.

Wiemy, że jest dokładnie inaczej. To właśnie prawda zwiastowana człowiekowi może zaowocować tym, o czym mówi Jezus: „Jeśli posłucha, pozyskasz swego brata”. No tak, ale jeszcze bardzo ważna jest forma – w jaki sposób się zwrócimy. Kiedy Jezus mówi „idź i upomnij go”, to czyni to z wielką troską o tego człowieka. Chodzi o to, aby człowiek, który upadł, który się pogubił poczuł, że podchodzimy do niego z troską o jego dobro, w trosce o jego zbawienie. Ważne jest, żeby to poczuł.

W tym momencie, Kochani, zwracam uwagę na niesamowite spotkanie i dialog Jezusa z Samarytanką. Jezus podjął rozmowę i w całym kontekście rozmowy, w której objawia się Jego niezwykłość, Jego zatroskanie o dobro tej kobiety, w pewnym momencie bardzo delikatnie mówi do niej, żeby przysłała do Niego ze swoim mężem. Tak podprowadza ją do prawdy, że Ona sama uznaje tę prawdę przed Jezusem, mówiąc: „Nie mam męża”. Wtedy usłyszała: „Dobrze powiedziałaś [...]. Miałas bowiem pięciu mężów, a ten, którego masz teraz, nie jest twoim mężem”. Samarytanka posłuchała, ponieważ Jezus delikatnie upominał się o prawdę. I nastąpił przemiana serca. To właśnie o takie upomnienie braterskie chodzi. A Jezus podaje nam bardzo konkretne stopnie realizowania tego braterskiego upomnienia. Najpierw właśnie w cztery oczy, z delikatnością, z wyrażoną w głosie troską, którą ta osoba wyczuje i zobaczy to też w naszych oczach. Nigdy nie upominajmy na zasadzie pouczenia z góry, a broń Boże, potępienia czy wyszydzenia i żadnym wypadku z pozycji lepszego.

Jeśli nie posłucha, to weź z sobą jeszcze kogoś na świadka, dwóch albo trzech. Tak czasem się dzieje. Chcemy upomnieć na boku dorastające dziecko; robi to ojciec, ale nie słucha. Dobrze jest wtedy rozmawiać z nim razem jako rodzice. Czasem trzeba będzie zastosować to w stosunku do sąsiada. A jeśli nie posłucha, wtedy należałoby wziąć jeszcze jednego, trzeciego kolegę, których też ma w poważaniu i może razem pójść, upomnieć go w trosce o niego. Uświadomić mu, że przecież ma taką piękną rodzinę, takie wspaniałe dzieci, a teraz rozpił się i to wszystko burzy i niszczy. Może niejednokrotnie emocjonalne krzyki żony i dzieci nic nie wskórają, a to upomnienie okaże się punktem odbicia.

Kiedy jednak i wtedy „nie usłucha – mówi Jezus – donieś Kościołowi!”. Tu nie chodzi o donos w takim znaczeniu, w jakim zazwyczaj funkcjonuje w przestrzeni społecznej. Tu znowu chodzi o troskę i odpowiedzialność za całą wspólnotę. Działamy jakby w imieniu wspólnoty, żeby nie narastało zgorszenie, bo zgorszenie jest właściwie gangreną dla życia całej wspólnoty wiary. Podejść do przedstawiciela tej wspólnoty, do pasterza. Tak też czyniły nasze babcie.

bp Andrzej Czaja

Rzymskokatolicka Parafia
pw. Podwyższenia Krzyża Świętego
w Radawiu
ul. Szkolna 1, 46-048 Zębowice
nr tel. 77 421 61 44
www.parafia-radawie.pl
e-mail: parafia@parafia-radawie.pl
nr konta parafialnego:
44 8909 1029 0030 0305 5087 0001

GAZETKA PARAFII PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO W RADAWIU

NR 82/2026

III NIEDZIELA ZWYKŁA

25.01.2026

Gazetka do użytku wewnętrznego członków parafii

Pewna nastolatka wyznaje: „Nie potępiam mojego ojca wysiadującego codziennie przy pełnym jasnym. Widzę, że on też się męczy, szuka sensu w swoim życiu, też pragnie miłości. Ale jest słaby. Uległ nałogowi niszczącemu go powoli i bezlitośnie, uległ ciemności. Lud, który siedział w ciemności, ujrzał wielkie światło. To przybył Jezus, który głosił Ewangelię o królestwie i leczył wszelkie choroby. Ciemność, mrok – to rzeczywistość lęku, niepokoju, niebezpieczeństw. Mroczny chaos ma jeden cel – zniszczyć Bożą moc, ośmieszyć, zgasić Boże światło. Dlatego boimy się mroku. Współczesny „naród kroczący w ciemnościach” stanowią ludzie pozbawieni nadziei. Jest to związane z utratą pamięci i dziedzictwa chrześcijańskiego, któremu towarzyszy niewiara i obojętność religijna. Wielu ludzi nie potrafi już łączyć ewangelicznego przesłania z codziennym doświadczeniem; wzrasta trudność przeżywania osobistej wiary w Jezusa w takim kontekście społecznym i kulturowym, bo stanowi to coś niemożliwego. W wielu dziedzinach publicznych łatwiej jest deklarować się jako sceptyk, wątpiący niż jako wierzący. Z tą utratą chrześcijańskiej pamięci wiąże się swego rodzaju lęk przed przyszłością. Obraz jutra jest często bezbarwny i niepewny. Bardziej boimy się przyszłości, niż jej pragniemy. Niepokojącą oznaką tego jest między innymi wewnętrzna pustka dręcząca wielu ludzi i utrata sensu życia. Jednym z wyrazów i owoców tej egzystencjalnej udręki jest zwłaszcza dramatyczny spadek liczby urodzeń, zmniejszenie liczby powołań do kapłaństwa i życia konsekrowanego, trudności w podejmowaniu definitywnych wyborów życiowych – jeśli nie wprost rezygnacja – również w małżeństwie. Jesteśmy świadkami rozpowszechnionego poczucia osamotnienia, izolacji od drugiego człowieka, znieczulicy na ludzką krzywdę i biedę czy kryzysów rodzinnych. Narasta obojętność etyczna oraz gorączkowe zabieganie o własne interesy i przywileje, spychanie najsłabszych na margines. Dostrzega się coraz mniej przejawów solidarności międzyludzkiej, co powoduje, że ludzie czują się bardziej osamotnieni, pozostawieni samym sobie, pozbawieni uczuciowego oparcia. Ważną przyczyną gaśnięcia nadziei jest dążenie do narzucenia wizji człowieka bez Chrystusa. A Jezusowe wezwanie do nawrócenia stanowi serce religii. Owocem nawrócenia dokonującego się pod wpływem Ewangelii jest świętość tych, którzy z prostotą i w codziennym życiu dali świadectwo swej wierności Chrystusowi w ukryciu życia rodzinnego, zawodowego i społecznego. Jezus uczy nas kroczenia w świetle. Uczy nas, jak rozpraszać duchowe mroki światłem Eucharystii. Według Ewangelii tam, gdzie pojawia się wiara chrześcijańska, tam pojawia się światło. Przed stu laty jeden z ponurych proroków filozoficznego nihilizmu zwiastującego rychły kres chrześcijaństwa głosił: „nigdy nie uwierzę chrześcijanom, jeśli ich twarze będą tak ponure”. Mówił: „Chrześcijaństwo –
Z kapłańskim błogosławieństwem – ks. Proboszcz

III NIEDZIELA ZWYKŁA – 25.01. – Niedziela Słowa Bożego /kolekta parafialna/

8.00 – Za Parafian i ++ z rodziny w pewnej intencji.

10.30 – Za + Eryka Pawlik w 30 dzień po śm.

PONIEDZIAŁEK – 26.01. – Wspomnienie św. biskupów Tymoteusza i Tytusa

17.00 – Int. Marioli i Janusza Sieroń.

WTOREK – 27.01.

17.00 – Int. Zofii Zając.

ŚRODA – 28.01. – Wspomnienie św. Tomasza z Akwinu

8.00 – Msza św. w DPS.

17.00 – Int. Ingeborgi Syga.

CZWARTEK – 29.01.

17.00 – Za Parafian i dusze w czyśćcu cierpiące.

PIĄTEK – 30.01.

17.00 – Int. Renaty i Henryka Szędzielorz.

SOBOTA – 31.01. – Wspomnienie św. Jana Bosko

17.00 – Int. Teresy i Huberta Kossok.

IV NIEDZIELA ZWYKŁA – 1.02. /kolekta diecezjalna/

8.00 – Int. Anny Jańczyk.

10.30 – Za + Marię Gruca w 30 dzień po śm.

Dzieci I-komunijne otrzymają świece komunijne.

1. Podziękowania:

- za sprząatanie kościoła, do sprzątania: **Justyna Kubica, Urszula Jendrzej, Patrycja Jendrzej.**

2. Kolekta dzisiejsza parafialna, za tydzień diecezjalna – *Bóg zapłać* za złożone ofiary.

3. W przyszłą niedzielę na Mszy św. o godz. 10.30 dzieci I-komunijne otrzymają świece komunijne.

4. W zakrystii są do nabycia kolorowe widokówki ze zdjęciami naszego kościoła /10 zł/.

5. Wolne intencje: czwartek 5.02. g. 17.00, poniedziałek 9.02. g. 17.00, niedziela 15.02. g. 8.00, wtorek 17.02. g. 17.00, środa 18.02. g. 17.00, niedziela 22.02. g. 8.00, środa 25.02. g. 17.00, czwartek 26.02. g. 17.00, piątek 27.02. g. 17.00. Proszę o ich zamawianie w zakrystii bądź telefonicznie. *Bóg zapłać* za dotychczasowe intencje i ofiary.

Opowiadanie

Wiara

Pola były wysuszone i spękane z braku deszczu. Liście, wyblakłe i pożółkłe, zwisały ciężko z gałęzi. Trawa znikła z łąk. Ludzie, spięci i nerwowi, spoglądali w niebo, przypominające kobaltowo błękitny kryształ.

Kolejne tygodnie były coraz gorętsze. Od miesięcy nie spadła kropla deszczu. Wiejski proboszcz zorganizował specjalne modlitwy na placu przed kościołem, dla wyproszenia łaski deszczu.

O ustalonej godzinie plac był wypełniony zniecierpliwionymi, ale pełnymi nadziei ludźmi. Wielu przyniosło ze sobą przedmioty, które miały świadczyć o ich wierze. Proboszcz oglądał z podziwem Biblie, krzyże, różańce. Nie potrafił jednak oderwać oczu od dziewczynki, siedzącej z godnością w pierwszym rzędzie.

Na kolanach trzymała czerwony parasol.